

του **Σταύρου Μαυρουδέα**

Το ξεκατίνιασμα μεταξύ ΔΟΛ και ΣΥΡΙΖΑ (συνοδευόμενο με την μάλλον πρόδρομη αψιμαχία των υποκόμων τους, δηλαδή την υπόθεση των δημοσιογραφικών εκβιασμών) δείχνει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την αισχρή κατάπτωση της αστικής πολιτικής. Όχι ότι πάντα δεν ήταν έτσι. Αλλά σε άλλες περιόδους κρατούσαν τα προσχήματα. Τώρα ο βασιλιάς είναι γυμνός και όλα τα κουσούρια του στη φόρα.

Το δημοσίευμα του ΒΗΜΑΤΟΣ – αντάξιο της γραφής του Ζεράρ ντε Βιλιέ – ξεφωνίζει σαν συν-διαπλεκόμενο (φυσικά με την ναυαρχίδα της διαπλοκής, τον ΔΟΛ που δεν το κρύβει άλλωστε) τον υποτιθέμενα «ήρωα του λαού» Αλέξη Τσίπρα. Φυσικά αυτό δεν αποτελεί έκπληξη για την συνεπή Αριστερά. Όμως κάτι θα έπρεπε να λέει για όλους αυτούς (βλέπε τον κόσμο της ΛΑΕ) που στοιχήθηκαν στην και στήριξαν την απάτη του ΣΥΡΙΖΑ (εκτός του Μ.Γλέζου αυτή η αυτοκριτική ούτε και τώρα δεν έχει υπάρξει). Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο μικρομέγαλος αρχηγός του είναι βαθειά συστημικά μορφώματα που ουδεμία σχέση έχουν με την Αριστερά εκτός του ότι την εσκύλευσαν όλο το προηγούμενο διάστημα.

Το Μαξίμου του ΣΥΡΙΖΑ (στο οποίο μπορεί φεύγοντας ο Α.Σαμαράς να μην άφησε ούτε χαρτί τουαλέτας αλλά ο Μουρούτης παρέδωσε την μονταζιέρα του στο Ν.Παππά) ανταπαντά επιβεβαιώνοντας ουσιαστικά αυτές τις συναντήσεις εν είδει παράνομου ζεύγους αλλά αρνούμενο ότι έδωσε κάτι απ' ότι ζητήθηκε (διευθέτηση των δανείων του δόλιου ΔΟΛ και απόκτηση του Mega).

Από εδώ αρχίζει το ξεμάλλιασμα του παράνομου ζεύγους.

Ο μεν Ψυχάρης ισχυρίζεται με ύφος σαράντα καρδιναλίων ότι ο ΔΟΛ ποτέ δεν καταθέτει αλλά μόνο δέχεται αιτήματα. Φυσικά πρόκειται για γελοιωδέστατο ψεύδος. Όση και αν είναι η διαχρονική εξουσία της ναυαρχίδας της διαπλοκής και του αστικού τύπου πάντα δούλευε με την πολιτική εξουσία. Και επίσης πάντα αντιμετώπιζε τα πολλαπλά οικονομικά του προβλήματα απομυζώντας τον δημόσιο κορβανά χάρη στη σχέση του με την πολιτική εξουσία (ακόμη και την εποχή της χούντας). Ιδιαίτερα σήμερα, με την οικονομική κρίση του

συστήματος, οι θαλασσοδουλείς του ΔΟΛ δεν πάνε καθόλου καλά. Αλλά και το ελληνικό ντοβλέτι δεν μπορεί να είναι πλέον εξίσου γαλαντόμο (όπως την εποχή της ακόρεστης προικοδότησης του Μεγάρου Μουσικής) με τα λεφτά των «κορόιδων» (δηλαδή του ελληνικού λαού). Επιπλέον, οι ξένοι πάτρωνες της ΕΕ δεν είναι ικανοποιημένοι από τους εγχώριους εταίρους τους πρώτον γιατί θησαυρίζουν ακόμη και μέσα στην κρίση (και όταν αρχίζουν να κινδυνεύουν ακόμη και τα λεφτά των πατρώνων) και δεύτερον γιατί τα ΜΜΕ τους είναι τόσο εξευτελισμένα που δεν μπορούν να παίξουν αποτελεσματικά τον ρόλο του Γκαίμπελς. Επομένως ο ΔΟΛ – μεταξύ άλλων – είναι εξαιρετικά ζορισμένος και όλες οι μαριαντουανεττικές ρήσεις περί μόνο λήψης αιτημάτων είναι παραμύθια για γάτες Ιμαλάϊων.

Ο δε Τσίπρας διαρρηγνύει τα ιμάτια του ότι δεν υπήρξε αίτημα πολιτικής υποστήριξης προς τον ΔΟΛ και ότι οι πρόσφατες κινήσεις του (νόμος για τις ιδιωτικές τηλεοπτικές συχνότητες και δώξη Ψυχάρη για τα δάνεια του ΔΟΛ) το αποδεικνύουν. Κουραφέξαλα για ευπειθείς ανόητους. Κατ' αρχήν δεν διαψεύδονται οι συναντήσεις εν κρυπτώ και παραβύστω. Ερώτημα προς σκεπτόμενους (και όχι μόνο αριστερούς): γιατί ο «ήρωας του λαού» συναντά κρυφά τον «πατέρα της διαπλοκής»; Τι έχει να πει μαζί του και μάλιστα κρυφά; Φυσικά δεν πρόκειται να του τραγουδήσει την Διεθνή (άλλωστε ο Ψυχάρης την γνωρίζει από τον πατέρα του και φρόντισε νωρίς να την ξεχάσει ιδιαίτερα με κάτι χουντικά ταξίδια στην Κίνα). Αν αποκλείσουμε εύλογα την περίπτωση της σύσφιξης – γαργαλιστικής ή μη – των προσωπικών τους σχέσεων τότε επρόκειτο για business όπως λένε οι παροικούντες την συστημική Ιερουσαλήμ. Τις συνηθισμένες «δουλείς» πολιτικών και εκδοτών-μεγαλοεπιχειρηματιών του αστικού συστήματος: πως θα ξεζουμισθεί ο απλός εργαζόμενος κόσμος και πως θα διαμοιρασθεί η λεία χωρίς ο πρώτος να εξεγερθεί. Δηλαδή ανταλλαγή οικονομικής και πολιτικής στήριξης σε συνδυασμό με την πολιτική και δημοσιογραφική αποχαύνωση του λαού.

Αν αφήσουμε στην άκρη τους μαριαντουανετισμούς αμφοτέρων («δεχόμαστε μόνο αιτήματα» – «δεν εκπληρώσαμε κανένα αίτημα») όπου ο καθένας εμφανίζει τον άλλο για ικέτη, είναι προφανές ότι για να χορέψεις αυτό το tango χρειάζονται δύο και ο καθένας βάζει τα βήματα του. Πιο απλά, στη μαυραγορίτικη αυτή δοσοληψία κάθε συμβαλλόμενος κάτι θέλει και κάτι πρέπει να δώσει.

Άλλωστε γι' αυτό οι συναντήσεις του «παράνομου ζεύγους» κρατήθηκαν μέχρι τώρα αμοιβαία μυστικές (πιθανά και από άλλους «εταίρους» της διαπλοκής και ξένους πάτρωνες για λόγους ευνόητους αν και η ΔΟΛια αποστροφή περί «χτυπημένης» περιοχής δίπλα στην Αμερικάνικη Πρεσβεία και στον χώρο των παρακολουθήσεων επί Κ.Καραμανλή ίσως δεν είναι

τόσο αθώα).

Βέβαια, σήμερα φαίνεται ότι αυτή η συγκεκριμένη δοσοληψία ΣΥΡΙΖΑ-ΔΟΛ δεν ευοδώθηκε για μια σειρά λόγους. Δεν είναι κάτι παράξενο στο βρώμικο κόσμο της συστημικής διαπλοκής. Ο τελευταίος είναι γεμάτος από απάτες, προδοσίες και πισώπλατα μαχαιρώματα. Βέβαια, επίσης πάμπολλες φορές στο παρελθόν οι ορκισμένοι εχθροί τα ξαναβρήκαν όταν χρειάστηκε. Πάντα έτσι γίνεται όταν δύο γάιδαροι μαλώνουν σε ξένο αχυρώνα: σ' αυτόν που έφτιαξε με τον κόπο, τις θυσίες και το αίμα του ο εργαζόμενος λαός της χώρας μας. Αυτή η κακόγουστη τραγωδία τελειώνει μόνο όταν ο τελευταίος συνειδητοποιήσει την δύναμη του και ξεφορτωθεί αυτά τα παράσιτα.

Πηγή:stavrosmavroudeas